

אבא יקר!

לא היה לך קל בשנים האחרונות.
זה התחיל כבר דיי מזמן
כשהתחלת להרגיש את הקשיים
של הגיל, הבדידות וחוסר היכולת
לתפקד ולהיות פעיל כמו בעבר.
אולי היה לנו נוח להאמין שאתה
מסתדר. שאתה מעדיף להיות עם
עצמך.

בדיעבד אני יודעת שזאת
התקופה הכי קשה של חיך.
קראת לזה - העשור השמיני - כמו
שכתבת בספר שלך. תקופה של
התסכולים. גם מעצמך וגם
מהתיפקוד שלך- אבל בעיקר
מהקיבוץ, מהפוליטיקאים,
מהמדינה ולמעשה מהכל.

אולי התקף הלב והתאונה עם השער של הקיבוץ, היו הסימנים הראשונים. ואז הגיעו
תקופות נוראיות מבחינתך. התקופה הלא נגמרת של כאבים בלתי נסבלים שלא משנה
מה עשו ומה נתנו זה לא עזר. קיבלת תרופות כמו לפיל וזה גרם לך להיות מבולבל
ודימנטי. כל הרופאים בצפת כבר אמרו שאין סיכוי לשיקום. שאתה נמצא בתהליך שיש
לו רק כיוון אחד. אבל כידוע לכולם - אתה עקשן גדול. החלטת שפה- הסיפור של אדגר
נמנוב לא מסתיים ...

במפתיע חזרת לחלוטין להבנה, הכרה וזיכרון של שמות ואנשים.
אנחנו אז עוד נעזרנו בכך בתרגום מעברית לאנגלית, כתבת על הלוח המחיק שלך בלי
בעייה. ביקשנו שתזדה אנשים שעברו בכביש וניסינו לאתגר אותך איך קוראים לאמא
של... מי זה בתמונה ואיפה הוא בגלובוס.

כל סיפור חיך, התחיל בבית שבו ההורים נפרדו או התגרשו - ואחר כך התחתנו
ושוב... מי יודע כמה פעמים. גדלת בפלסטינה בלב תל אביב ובגיל עשר, סבתא - אמא
שלך ביחד איתך ועם הטי בסיפור די מדהים, נסעתם במונית לבגדד ומשם
לאוסטרליה.

בעצם באוסטרליה התעצבה האישיות שלך. היית צעיר וחתיך, אדם עם אידיאולוגיה
וערכים בלתי נגמרים, אדם עם הכרה שבסופו של דבר - פה בארץ זה המקום שלך.
היית ציוני בכל רמ"ח אברייך. אפילו עזבת אהובה אוסטרלית למען הציונות שבך.

בקיבוץ לא הפסקת להיות פעיל, מי יכול לזכור בכלל כמה חגים הכנת, כמה זיגים כתבת והפקת. את ברי המצווה שלנו, הילדים שלך, וההצגות הלפעמים בלתי נגמרות. אולי רק הנרי יודע כמה שנים היית סדרן עבודה (מי בכלל יודע מה זה סדרן עבודה בימינו או מה זה זיג. (מידי פעם לקוחות שלי בפיזיו בחצור שרואים שקוראים לי נמנוב, מספרים לי עלייך. איך הם עבדו איתך בגן הירק או ה"בנות שלך" בנות ה-16 מחצור שעבדו בגמדה - על איך שאתה היית כמעט המשפחה היחידה שלהן. והבדיחות שסיפרת כל פעם מחדש, כאילו זה הפעם הראשונה שאנחנו שומעים. רק לאחרונה נזכרנו בבדיחה על הבחור שהיה מחובר לחמצן בטיפול נמרץ... שדרכו לו על.. כמה אירוני... חבל שלא יכולת לצחוק על מצבך בשנים האחרונות, כשאתה היית באותו מצב. בעבר אתה קיבלת בהבנה את הקשיים הכל כך מרובים שהיו לך. לא התלוננת. קיבלת בהכנעה את המצב. אפילו קצת נהנית שמישהו מטפל בך אחרי תקופה ארוכה, שהיית לבד.

ואז כאמור, הגיעו ימים שראינו אותך בווה בתקרה, מתקשה לפקוח עיניים, הרבה פחות מחובר, הרבה פחות מבין. האם אתה עדיין מזהה אותנו? על מה אתה חושב? אם אתה עדיין יכול לחשוב... אם היית יכול, מה היית אומר לנו? בטח היית מזכיר לנו שתמיד אמרת; "כשאגיע לשלב שאני לא מתפקד - "Throw me of the cliff" הייתה תקופה שעוד יכולנו לשאול אותך - איפה מתן וכמה ילדים יש לו? ואיפה שלו? ומי בצבא? ומי התחתנה? ומי סיים אוניברסיטה ויש לו מקצוע? הרוב אתה זכרת.

כל כך הרבה יש לספר עלייך אבא יקר. עוד לא סיפרנו על חג"מ ועל תנועת הבונים באוסטרליה, על גמדה כור, על השליחות בדרום אפריקה והחבורה שהעלית לארץ, שרובם עדיין חיים בצרעה.

לא דיברנו על הגאווה האין סופית שלך, מהשחיינים האלופים שאימנת יחד עם טרי פלוצקי ובפרט מאמיר.

עוד לא דיברנו אבא על הקושי שלך לקבל את ההחלטה של ארנה ודויד לחזור בתשובה, ויותר מכך אי ההסכמה שלך עם החיים שלהם, בשטחים באיתמר. זה כמובן לא מנע ממך לעשות למענם הכל, אחרי הפיגוע. הכל !! איך אפשר לסכם חיים שלמים ומלאים כמו שלך היו. מי לא מכיר את הבדיחות שלך למשל:

"How much are these damaged cakes?"

הנכדים כבר מעבירים הלאה, הכל כדי לשמור על המורשת של סבא.

היית מגיע אלינו לבית לארוחת יום שישי, השולחן עמוס כל טוב ושואל כבדיחה כמובן- אז מה יש לאכול היום? ואף פעם לא מתנגד לקבל dogi bag ויש את הברידג' שכל כל הרבה שנים היה המפלט העיקרי שלך.

כשהיינו ילדים - היית מרכיב אותנו על האופניים; אמיר מאחור, אני על הרמה, וארנה על הכידון. וואי הזיכרונות לא נגמרים...

אני לא יכולה לסיים לפני שאני אומרת תודה לשני אנשים במיוחד .
קודם כל הנרי. הנרי - חבר ילדות שלך שלא מש ממיטתך בכל התקופות הכי קשות.
שהיה כמעט מידי שבוע, בא לבקר, אפילו עד פרדס חנה הגיע לראות מה שלומך.
תמיד מבקש לדעת מה מצבך ולמה קורה מה שקורה. רק לאחרונה בתקופת הקורונה
הוא קצת יותר נזהר ...
תודה אמיתית לך הנרי אתה חבר אמיתי- לא נשכח את זה.

והשני הוא כמובן ג'ו, אוי ג'ו ...
Joe is one of the family , he is one of a kind. I don't even know how to
start thanking you for all the difficult years with Abba. For us, but
especially for Abba you are #1... You always tried to make him look - not
only feel - good. He was always shaved and wearing nice clothes. The
house clean. Only then - when Abba was ok you got on with your things.
We want to thank you Joe with all our hearts for being there for Abba
and for us 24/7, you, Nancy and neon are our family.

ויש גם את כל צוות המרפאה הוותיק שעשו הכל להקל עליך ועל הטיפול בך.

אבא יקר, כמה הייתי רוצה בשבילך, שסיום התפקיד שלך כאן בעולם היה יותר קל
ופשוט. אנחנו ניסנו בכל דרך אפשרית להקל עליך. הייתי רוצה שאנחנו הילדים, אבל
גם הנכדים והנינים, יזכרו את האדם הפעיל, הנמרץ, הערכי, שהיית .

כל כך הרבה פעמים בשנים האחרונות היינו בטוחים שזה הסוף וכל פעם התאוששת.
עכשיו הגעת לסוף הדרך. מקווה כל כך שלא סבלת יותר מדיי בשנים האחרונות.
תנוח לך עכשיו אבא. כן. כאן על יד אמא שלמרות כל הקשיים גם ביומה האחרון הגיעה
לבקר אותך .
אנחנו הילדים, אבא יקר נפרדים ממך עכשיו, הנכדים, כך נדמה לי נפרדו כבר מזמן .

באהבה רבה דורית

